

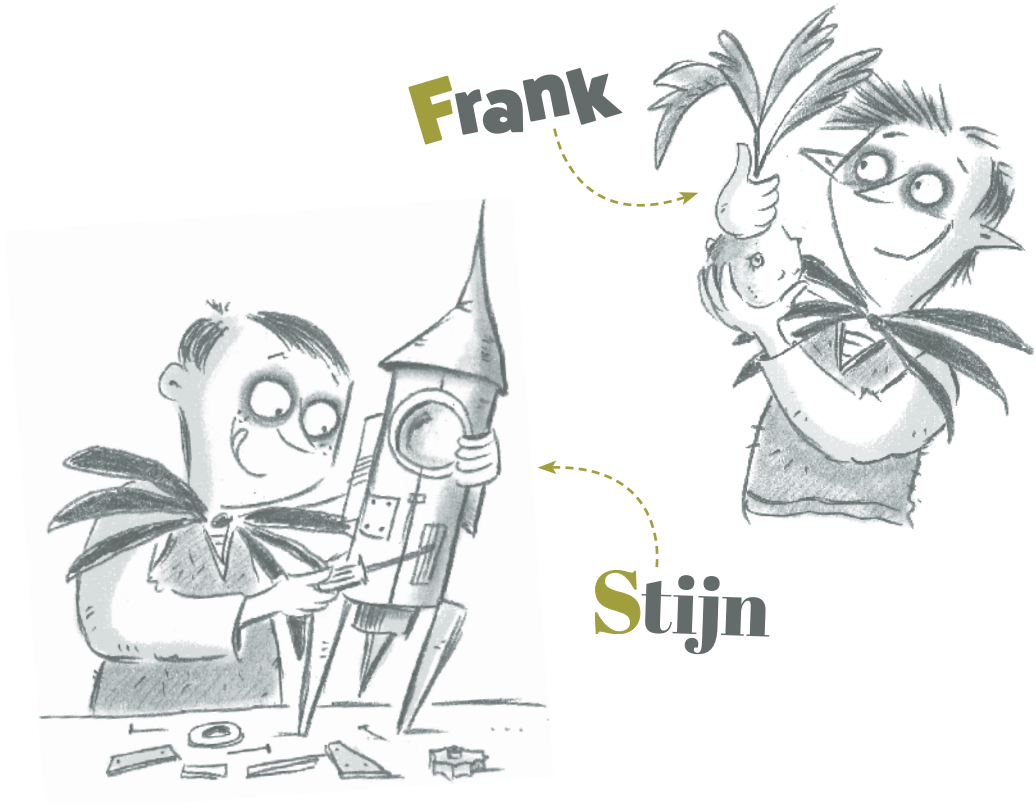
- 1 -

EEN GIGANTISCH GROTE KNUFFEL

'Frank, kom! Mama vertrekt!'

De stem van Stijn stijgt op tot boven in ons kasteel, waar ik op bed een boek lees in een poging te vergeten dat mama bijna anderhalve week lang op reis gaat. Maar opgaan in het verhaal zal nu dus mooi niet lukken.

Stijn is mijn tweelingbroer. Knutselaar, uitvinder, superslim. Ik ben ook best slim, hoor, maar anders. Ik volg wat vaker mijn gevoel.

- 2 -

Onze mama heet Arlette Skelet. Ze werkt sinds een paar maanden weer volop aan haar carrière als zangeres en dus moet ze naar het buitenland voor concerten. Wij blijven bij papa. Die heet Victor Weemoed en werkt thuis in zijn werkkamer aan bijzondere medicijnen.

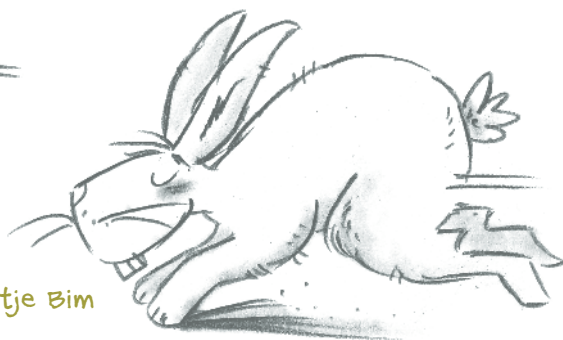

papa Victor Weemoed

Kater Igor

Kater Igor is er gelukkig ook nog, en onze konijntjes eh... ik bedoel ons konijntje Bim, want eh... ons andere konijntje is ... Nee, wacht, dat vertel ik later. Ik moet naar beneden!

Konijntje Bim

Mama staat in de hal naast een enorme koffer. 'Oh lieverdjes, eindelijk. Ik moet echt vertrekken, maar ik wil nog graag een gigantisch grote knuffel van jullie!'

Ze pakt Stijn en mij zo stevig vast dat ik ongerust vraag: 'Je komt toch wel terug hè, mama?'

'Natuurlijk kom ik terug! Lieverdje, toch. Over een flinke week ben ik er weer. Je zult zien dat het voorbij vliegt.'

Ze klinkt opgewekt en ze lacht, maar ik denk dat ik wat zie blinken in haar ooghoeken. Bij mij biggelen de tranen al over mijn wangen.

Papa legt een hand op mijn schouder. 'Ik ben er ook nog, hè jongens.'

'Dat weet ik. Maar het is een slecht moment. Net nu ...'

Mama drukt een zoen op onze voorhoofden en zucht: 'Ik weet het. Dit is echt geen goed moment, maar dat kon ik niet weten toen ik mijn concerten plande. Papa gaat heel goed voor jullie zorgen, daar ben ik zeker van. Nu moet ik ervandoor. Tot gauw, lieverdjes!'

ONTZETTEND VERDRIETIG

Wanneer de deur achter mama in het slot valt, rent Stijn meteen de trap op.

‘Ik ga verder knutselen aan mijn knikkerautomaat!’ roept hij.

Typisch Stijn. Als hij ergens mee zit, dan buigt hij zich het liefst over een uitdagend experiment of een knutselproject. Hij speurt naar schroefjes, maakt moeilijke berekeningen of verdiept zich in een wetenschappelijk boek.

Als ik verdrietig ben, dan lukt er helemaal niets meer. Ik plof in de woonkamer neer op de bank en lok Bim naar me toe. Terwijl ik met zijn pluizige oortjes speel, huil ik onophoudelijk. Normaal zou ik mama best wel een week kunnen missen, denk ik. Maar niet nu. Niet nu ik Sim al zo vreselijk mis.

Drie dagen geleden hadden we nog twee konijntjes. Sim en Bim. Nu is er alleen nog Bim. Maar mijn hoofd wil het niet geloven, en mijn hart en mijn buik nog veel minder. Hoe kan zo'n zacht wezentje, dat er altijd is wanneer je thuiskomt uit school, dat overal achter je aan huft en dat 's avonds bij je voeten ligt, zomaar opeens verdwijnen? Ik weet natuurlijk hoe, maar ik wil het liever niet weten.

Het was een dag waarop de aankomende lente al een heel klein beetje voelbaar was. Samen met Stijn en mijn vriendinnetje Fia stelde ik onze konijnenkermis op in de tuin. Sim en Bim en ook Fia's konijnen Hokus, Pokus en Sala sprongen ongeduldig in het rond. Zodra de kermis klaarstond, stormden ze op de attracties af. Hokus en Pokus gingen tekeer op de waanzinnige wipwap, Sala en Bim hielden een wedstrijdje op het springparcours en Sim ging op verkenning in het snuffeldoolhof. Stijn, Fia en ik stonden hen allemaal zo aan te moedigen, dat we geen seconde naar de grote blauwe lucht boven ons keken. Waarom zouden we ook? Maar net toen Sim glunderend

met een wortel tevoorschijn kwam uit het doolhof, zag ik een schaduw over de kermis glijden. En toen dook er opeens een havik naar beneden die het konijntje razendsnel wegplukte.

‘Help!’ schreeuwde ik uit.

Stijn begonnen met takken te gooien.

En Fia riep: ‘Laat los, rotbeest!’

Maar de roofvogel klapwiekte almaar hoger de lucht in. Met Sim in zijn klauwen.

Papa komt naast me zitten op de bank. Hij wrijft over mijn been.

‘Gaat het een beetje?’

‘Ik wil niet Sim missen én mama,’ snif ik.

‘Dat snap ik, Frank, dat is veel tegelijk, en het is heel normaal dat je zo verdrietig bent. Laat je tranen maar stromen.’

Ik wrijf met mijn mouw langs mijn wang. ‘Waarom zijn grote mensen nooit verdrietig?’

Papa fronst. ‘Dat zijn ze vaak wel, hoor.’

‘Ik denk het niet. Ik heb mama nog nooit zien huilen. En jou ook niet. Of meester Marcin. Jullie zuchten veel, maar jullie lijken nooit verdrietig.’

‘Omdat we het goed kunnen verstoppen,’ zegt papa. ‘Grote mensen laten niet graag zien dat ze verdrietig zijn, wat eigenlijk best stom is, want al dat verdriet kan er maar beter uitkomen dan dat je het in je lijf laat rondsluipen.’

Het gekke is dat mijn tranen vanzelf minder worden nu papa zegt dat ik ze mag laten stromen. Ik vind het fijn dat hij bij mij zit en hoop dat we nog wat meer kunnen praten.